

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **J. T.**, zastoupeného Mgr. Olgou Jiříčkovou, advokátkou se sídlem v Chrudimi II, Novoměstská 960, za účasti **Ministerstva životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2005, č. j. 4 Ca 5/2005 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „správní orgán“) ze dne 26. 1. 2005, č. j. 550/1105/OVSS-VI/04/Br, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Hradec Králové, ze dne 5. 11. 2004, č. j. 5/OP/9721/04/Be/649, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku, kterého se dopustil tím, že bez povolení orgánu ochrany přírody pokácel 5 jasanů rostoucích mimo les, čímž porušil ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), a jímž mu byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč s odkazem na ustanovení § 80 odst. 3 a § 87 odst. 3 písm. d) citovaného zákona.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávnost názoru odvozuje od skutečnosti, že samotné kácení stromů je již i součástí objektivní stránky trestného činu krádeže, neboť s momentem počátku kácení započiná i zmocňování se předmětu krádeže, tj. присvojování si cizí věci, a proto i kácení je nutno pokládat za znak objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu krádeže dle § 247 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), za který byl již uznán vinným a potrestán trestním příkazem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 24. 9. 2004, č. j. 1T 107/2004 - 103. Dle tvrzení stěžovatele bylo kácení stromů a krádež spácháno v jednočinném souběhu a už z toho důvodu je nezákonný dvojí postih za jeden skutek. Nesprávnost rozsudku shledává stěžovatel také v tom, že soud hodnotí jeho jednání tak, jako by spáchal i skutek, který by bylo možno postihnout podle ustanovení § 36 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, i když skutek byl Českou inspekcí životního prostředí postižen pouze dle ustanovení § 8 odst. 1 citovaného zákona, tudíž jen za to, že o pokácení nepožádal předem, ani dodatečně toto neohlásil. Stěžovatel dále podotkl, že za nesprávný pokládá i názor na to, zda šlo o skupinu dřevin či nikoli. V neposlední řadě namítá, že nezákonnost rozhodnutí městského soudu je také nutno spatřovat v námitce, že nelze stíhat, a to ani jako přestupek, ani jako trestný čin, jednání, kterým by pachatel byl nucen, a to i nepřímou, k oznámení své trestné činnosti, kterou spáchal, či chce spáchat, neboť by tím byla porušena zásada zakotvená v ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Proto navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Dle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin.

Dle ustanovení § 80 odst. 3 citovaného zákona inspekce ukládá právníkům a fyzickým osobám pokuty za porušení povinností při ochraně přírody a krajiny podle tohoto zákona. Inspekce může zahájit řízení o uložení pokuty pouze tehdy, ne zahájil-li je již obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad nebo správa. Pokud řízení o pokutě zahájí obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad nebo správa a inspekce ve stejný den, provede řízení o uložení pokuty obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad nebo správa. O zahájení řízení o uložení pokuty se inspekce a obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad nebo správa vzájemně informují. O odvolání proti rozhodnutí inspekce rozhoduje ministerstvo životního prostředí.

Dle § 87 odst. 3 písm. d) citovaného zákona orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 50 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že pokácí bez povolení nebo závažně poškodí skupinu dřevin rostoucích mimo les.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s posouzením právní otázky, zda-li je samotné kácení stromů součástí objektivní stránky trestného činu krádeže. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Městského soudu v Praze.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se jeho jednání. Stěžovatel se domnívá, že samotné kácení stromů je již součástí objektivní stránky trestného činu krádeže, neboť s momentem počátku kácení započíná i zmocňování se předmětu krádeže, tj. присвоjování si cizí věci, a proto i kácení je nutno pokládat za znak objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu krádeže dle § 247 trestního zákona. Podle stěžovatele potvrzuje tuto námitku i popis skutku krádeže obsažený ve výroku trestního příkazu Okresního soudu v Chrudimi ze dne 24. 9. 2004, č. j. 1T 107/2004 - 103, kterým byl stěžovatel uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 2 a § 9 odst. 2 trestního zákona a uložen mu trest obecně prospěšných prací ve výměře 100 hodin. Kácení stromů a krádež byla dle tvrzení stěžovatele spáchána v jednočinném souběhu a už z tohoto důvodu je nezákonný dvojitý postih za jeden skutek. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a konstatuje, že postup městského soudu byl správný, když po zhodnocení zjištěných skutečností dospěl k závěru, že stěžovatelova žaloba není důvodná, protože namítaný dvojitý postih za týž skutek nemá oporu ve zjištěných skutečnostech. Nejvyšší správní soud vychází ze skutečnosti, že ve vztahu k věcně témuž jednání není obecně a priori vyloučeno překrývání věcné působnosti více právních předpisů ani působnosti více orgánů státní moci. Stěžovateli byla uložena pokuta za přestupek podle ustanovení § 87 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se dopustil tím, že bez povolení orgánů ochrany přírody pokácel 5 jasanů, rostoucích mimo les. Objektem přestupku je podle tohoto ustanovení společenský zájem na ochraně přírody a krajiny. Trestním příkazem byl stěžovatel postižen pro trestný čin krádeže, za odcizení dřevní hmoty. Objektem trestného činu krádeže je společenský zájem na ochraně majetku. Nejedná se tedy o totožnost skutku, protože nejde ani o totožnost jednání, ani totožnost následků, jak správně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí Městský soud v Praze. U přestupku se jedná o nepovolené kácení dřevin rostoucích mimo les, zatímco u trestného činu krádeže se jedná o присвоjení si cizí věci. Přisvojit si dřevní hmotu pokácených stromů mohl stěžovatel i bez toho, že by se na pokácení stromů podílel. Skutková podstata trestného činu krádeže, za který byl stěžovatel odsouzen podle § 247 odst. 2 trestního zákona, spočívá v присвоjení si cizí věci tím, že se jí pachatel zmocní a tímto činem způsobí škodu nikoli malou. Z toho ustanovení je zřejmé, že skutek kácení stromů rostoucích mimo les bez povolení orgánů ochrany přírody není jednáním popsáním ve skutkové podstatě trestného činu krádeže.

Za nesprávný pokládá stěžovatel i názor na to, zda šlo o skupinu dřevin či nikoli, když stromy rostly osamoceně a netvořily souvislejší útvar. Ani s tímto důvodem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a považuje za výstižný výklad pojmu skupina dřevin tak, jak jej vymezil městský soud v odůvodnění svého rozsudku, dle kterých skupinou dřevin je více pospolu rostoucích dřevin. Z tohoto důvodu shledává Nejvyšší správní soud za správné tvrzení, že 5 pokácených jasanů rostoucích mimo les je nutno považovat za skupinu dřevin rostoucích mimo les ve smyslu ustanovení § 87 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Jak již bylo výše uvedeno, nesprávnost rozsudku shledává stěžovatel také v tom, že soud hodnotí jeho jednání tak, jako by spáchal i skutek, který by bylo možno postihnout podle ustanovení § 36 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, i když skutek byl Českou inspekcí životního prostředí postížen pouze dle ustanovení § 8 odst. 1 citovaného zákona, tudíž jen za to, že o pokácení dřevin nepožádal předem, ani dodatečně toto neohlásil. Nejvyšší správní soud konstatuje, že takováto námitka je nedůvodná, protože z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, že by se městský soud postihem stěžovatele za jeho skutek podle ustanovení § 36 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny zabýval.

S ohledem na okolnost, že pro rozhodování ve věci kasační stížnosti stěžovatele je podstatná pouze otázka povahy předmětu sporu, Nejvyšší správní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatele týkajícími se hodnocení jeho jednání z hlediska trestního zákona a trestního řádu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost jako důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že toto právo mu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

